

TE, KI MELLETTM VÉGLEGES VAGY

Gyászos vesztesek éjszakáján
s józan számadás reggelén – lásd
mikor minden, mit kincsnek óvtam
a kezemben, mint hó elolvadt
csak Te jutottál el szívemhez
omlásomban csak érted szóltam!

S Te, ki mellettem végleges vagy
hiszed-e, hányszor sírtam éjjel
utánad mint az elveszejtett!?
Hányszor csaptam karomat széjjel
mint szívlovéses – s szótlán jajjal
hányszor könnyörgött bennem érted
a leitatott józanság?! – míg
konok, csikorgó fog lezárta
(hogy nem gyáván, még tán megérted)
mindannyiszor már nyíló számat,
mert önmagamba néztem mélyen...
Ha lesz erőd szívembe nézni,
de úgy, hogy bűnöm is kiégjen
tudom, örök leszek már nálad.

Év évet hajszolt s úgy loholtam,
hogy megelőzzem önmagam! – Már
erőm csak arra jó (Te látod
egyedül ezt!) hogy majd magamtól
le ne maradjak már nagyon. – Fáj
az is, hogy annyi tévedés vitt
mellékutakra. – S fáj, hogy látom:
erőm megoszlott – nem faragtam
egyetlen márványtömbbe álmom:
szét osztódott, mint szívverésem,
mint szememből a fény –, ki látja
belőle lelke már?! Mi voltam?!
És hol a Mű?! És hol követnek,
akikben bizón elosztódtam?

Élhettem volna csendesebben
s fontoltabban – mint annyi mások
–, de bennem lángot szült a szikra
s üzött mint ősi juss az átok:
másért lobogva fákllya lenni
amíg kürt szól el nem pihenni,
verni, veretni – s énekelni
az indulónkat: nem érhet semmi
míg ezt zúgom!... Ismersz te, Kedves,
nem a múlt fáj, – s nem is az álom
mely vissza sose jön már – lelke
azért sajog, mert vad futásom
mindig más köztől kezdtem újra!
S most már zihál a mellem, hogyha
lendülnék régi nótát fújva...

A márványtömb – mint Carrarában
Michelangeloé – már árván
másokra vár, s bizony még jó lesz,
ha végül majd egy szükös táblán
azért bevésíthetem: **ÖRÖK VAGY –
NEKEM AZ –, MERT EGYETLEN VOLTÁL,
KINEK A MÉLTÓ HELY JUTOTT KI
HARCOMBAN: TÁRS – s nemcsak az oltár!**